

Un lloc des d'on estimar

Un club de lectura pot esdevenir formidable, sensacional. Havíem llegit el llibre *Des d'on tornar a estimar* de Joan Margarit. Llibre subtil sobre l'estimar en temps de vellesa. Sobre els llocs on la vida es fa. Llibre per estimar. A primera hora temia que no hi hagués ningú: feia un vent àrtic i una lluna quasi plena, els rajols del terrat freds. El vent fuetejava. Cada estació dóna un aire nou a la Biblioteca (vella escola refeta Biblioteca).

La tímida llum groga ventejada, la porta mig tancada convidava a la novel·la de misteri.

És clar que el cervell humà, en estat natural, està més alegrement predisposat per a la narració, per a la història. És un arbre sinàptic més frondós. Ja hi ha rodes antigues. La poesia és un camp a través. No hi ha senders. Els lectors estan més avesats a la novel·la: els personatges, els seus sentiments expressats sense gaires

voltes simbòliques, les peripècies, els desenllaços, les mirades. La novel·la pot acompanyar el lector de la mà, la poesia el deixa sol, nu, amb si mateix.

La paraula –estranya, sonora, rarsa evolutiva– se surt del mer tòpic. Pots dir que l'única cosa que escalfa és el sexe i tanmateix... em cal recordar que l'estimar sempre es produeix en un lloc. I que les paraules, mutilades i tot, han dit el que havien de dir.

Les lectores cavaven religiosament en les arrels de la consciència que en pot expressar en paraules: les

paraules ens habiten. Són elles que creen l'espai on vivim. Vivim en els límits del nostre llenguatge, de les nostres paraules. Són elles que fan les seues balnes, les zones fredes de cara nord, les zones de més sud, les estepes, els blats moguts pel vent.

Som les paraules que habitem.

En la darrera poesia que vam llegir –que acaba dient que tenir somnis és buscar un amo– parlava d'un gos sense collar ni amo que bordava els fars de la costa, fins a l'extenuació.

Ella va dir, com en una il·luminació, o un cop d'efecte escrit per un bon guionista, al final de la pel·lícula: de debò no hi ha cap comunicació possible amb l'altre. Sempre estàs sol: l'aventura de viure és radicalment solitària. Sempre estàs parlant amb tu mateix. La poesia és una taula de negociació amb si mateix:

-Està bé, això -vaig dir.

Vam aixecar la sessió rient: eren quasi les onze. El lector d'assaigs reia sota el nas perquè hi veiéssim tantes coses! Jo interpretava el gran fred dels diàlegs de Sòcrates: el voltor que mira allò que no hi és. A fora seguia fent un gran fred: finestres tancades. En arribar a casa, pel passadís vaig sentir l'olor de pa cuit amb aroma de cacau, que s'escampava pel passadís buit.

Excitat per les paraules, a casa costava dormir. Infusions. Llet calenta. Feia tant fred que em vaig gitar vestit. Al matí, un magnífic sol obria la cella dels núvols blaus i grocs.

↓
L'ARQUITECTE JOAN MARGARIT,
FILL PREDILECTE DE SANAÛJA,
A LA SEQARRA, ÉS UN DELS
POETES MÉS PROLÍFICS DEL PAÍS